

Dor de Coșbuc

Felix

(1866 - 2016, 150 de ani de la naștere)

Cu-argint pe valuri cântă Sălăuța
Și plopi răspund în taină, cu ecou,
Pe mal cărări de colb își torc sălcuța
Iar mama-și duce-n spate bocceluța
Către Hordou.

Meleag de vis, de dincolo de vreme,
O simfonie-i satul, din zăvoi
Până la car, ce sub povară gême,
Și biciul șfichiind în zori, devreme,
Pe lângă boi.

Dospesc în vatra veșnic vie drame,
Dușmancele din versuri plâng iubind,
Cu lacrimi înflorite în năframe;
Flăcăi ce-s gata-n poartă să deshame
Vin hăulind.

Nuntesc sătenii îmbrăcând Zamfire
În albul, feciorelnicul veșmânt,
Dar viața-și țese firul ei subțire
Și-o altă filă-i și-o altă rostire:
Noi vrem pământ!

Se-aleargă file vechi prin calendare
Și-afără ninge iarăși liniștit,
Colindă sub ferestre primitoare
Eroii toți în strai de stih și soare
A răsărit.

Și dacă n-ar fi fresca asta vie
Tâșnind din al istoriei izbuc,
Am fi mai goi și lumea mai pustie,
Dar satu-i nemurit prin poezie
De Coșbuc.

Simion Felix Marțian